

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság  
Bf.14/2015/9. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2015. április 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

A kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2014. október 8. napján kihirdetett B.348/2013/72. számú ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlott vonatkozásában **megváltoztatja.**

**I.r.** és **II.r.** vádlottak a - helyesen - kábítószer kereskedelem büntettének kísérletét (Btk.176.§ (1) bekezdés III. fordulata, (3) bekezdés) társtettesként követték el.

**I.r.** és **II.r.** vádlott büntetését 7 (hét) év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 (hét) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Az 5., 7., 8., 11., 12., 14., 20., 21. és 24. tételszám alatt kezelt bűnjelek a Mosonmagyaróvári Városi Bíróságon Bnyk.29/2012. szám alatt kerültek bevételezésre.

**II.r.** vádlott születési ideje helyesen: .... napja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja **I.r.** és **II.r.** vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

### **I n d o k o l á s :**

A Győri Törvényszék a 2012. szeptember 26. napján kelt B.154/2012/12. számú ítéletét a Győri Ítéltábla Bf.103/2012/52. számú végzésével mindhárom vádlott tekintetében hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. Rendelkezett a 2012. szeptember 26. napja óta előzetes letartóztatásban lévő terheltekkel szemben a kényszerintézkedés fenntartásáról az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban a tárgyalás előkészítése során hozandó határozatáig.

A Győri Törvényszék a megismételt eljárásban a 2014. október 8. napján kihirdetett **B.348/2013/72. számú ítéletében I.r. vádlott** bűnösségét megállapította forgalomba hozatallal, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer kereskedelem büntettének kísérletében a (2012. évi C. tv.) Btk.176.§ (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés szerint.

II.r., III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként, forgalomba hozatallal, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer kereskedelem büntettének kísérletében a Btk.176.§ (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés szerint. Ezért a bíróság az I.r., II.r., III.r. vádlottat egyaránt 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlottak a büntetés 2/3 részének letöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendelkezett a terheltek által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, kiadásáról, iratokhoz csatolásáról, illetve a bűnügyi költség biztosítására való visszatartásáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ügyész az ítéletet mindhárom vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

A vádlottak és védőik felmentésért jelentettek be fellebbezést.

III.r. vádlott és védője a fellebbezését a másodfokú eljárás során visszavonta, így az ítélet az ő vonatkozásában 2015. február 27. napján jogerőre emelkedett és nem képezte a felülbírálat tárgyát.

**A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.20/2014/7-I. számú átiratában** védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint a törvényszék a hatályon kívül helyező végzés előírásait szem előtt tartva szabályosan és teljes körűen folytatta le a bizonyítási eljárást.

Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy a vádlottak bűnösséget tagadó, ám a cselekvőségük tényeit elismerő védekezését miért nem fogadta el. Foglalkozott a tanúk vallomásaival, **J.A.** írásbeli nyilatkozatával, a lehallgatási anyag adataival, I.r. vádlott elfogásáról, a kábítószer lefoglalásáról készült okiratok tartalmával, valamint a nyomozás során készült vegyészszakértői véleménnyel. A mérlegelési tevékenységet logikusnak és törvényesnek tartva kifejtette, hogy nincsen helye eltérő tényállás megállapításának.

A tényállást pontosítani indítványozta a lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyagtartalmának egyenkénti és összes mennyiségének megjelölésével és a minősítést meghatározó alsó határhoz való viszonyulásával.

A vádlottak bűnösségére levont következtetést okszerűnek ítélte, a bűncselekmények minősítésével viszont nem értett egyet. Álláspontja szerint az I.r. vádlott csak futár volt, szerepe szerint fizetségért cserébe vállalta a lebukást elkerülni szándékozó társai helyett a kábítószer behozatalát külföldről. Hollandiában átvette a III.r. vádlott által beszerzett kábítószeret, majd azt Magyarországra hozta és - amennyiben nincsen a tettenérés - a III.r. vádlott utasítása szerint egy megbeszélt helyen kellett volna átadni a T. nevű, az eljárás során ismeretlenül maradt személynek, akivel II.r. vádlott, mint megrendelővel, a kapcsolatot tartotta. Mindezekre figyelemmel cselekménye az országba behozatallal jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősül.

**I.r.** vádlottal szemben a II. és III.r. vádlott több hetes előkészület után, kereskedelmi mennyiségű kábítószerrel szereztek be, megszervezték a szállítást, felkutatták a megrendelőt.

III.r. vádlott az általa megvásárolt kábítószer a lakásán tartotta, majd **I.r. vádlott** részére átadta, míg II.r. vádlott a fedezetet biztosította, illetve a szállítót Hollandiába kísérte. E magatartásukkal a forgalmazói típusú magatartást megkezdték, mint társtettesek.

Kitért arra, hogy az I-II.r. vádlottak terhére számos súlyosító körülmény állapítható meg, a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények gyakorisága, a társas elkövetés, az, hogy a lefoglalt kábítószer mennyisége többszörösen meghaladta a minősítéshez szükséges határt, valamint I.r. vádlott esetében a büntetett előélet. **I.r. vádlott** esetében mellőzendő a kísérlet, mint enyhítő körülmény felhívása. Álláspontja az volt, hogy az I-II.r. vádlottal szemben kiszabott joghátrány messze elmarad a középértéktől, az inkább méltányosnak mondható. Az időbeli hatály tekintetében **I.r.** vádlottra nézve az elkövetéskor hatályban volt Btk. rendelkezéseit látta kedvezőbbnek, míg II.r. vádlott esetében egyetértett a jelenleg hatályos Btk. alkalmazásával.

Összességében az ügyész indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet változtassa meg. **I.r. vádlott** cselekményét az 1978. évi IV. törvény 282.§ (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés b/ pontja szerint minősülő és büntetendő, az országba behozatallal jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetnének minősítse. Állapítsa meg, hogy II.r. vádlott III.r. vádlottal a Btk.13.§ (3) bekezdés alapján társtettesként valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. A bűnügyi költségre kötelezést akként módosítsa, hogy az I.r. vádlott 47.625 Ft-ot, a II.r. vádlott 3.000 forintot, a III.r. vádlott 52.086 Ft-ot, míg a terheltek egyetemlegesen 855.456 forintot kötelesek megfizetni, az állam terhén pedig 163.115 forint marad.

Indítványozta egyebekben, hogy a táblabíróság az ítéletet - a tényállás és a jogi indokolás kiegészítését és pontosítását követően - hagyja helyben.

**I.r. vádlott** a fellebbezés írásbeli indokolásában az alap-, majd megismételt eljárásban előterjesztett védekezésével egyezően előadta, hogy nem követett el bűncselekményt, mert tévedésben volt a szállított anyag természetét illetően. A bíróság nem vette figyelembe a tényállás megállapítása során az őt mentő **J.A.** tanú vallomását, aki egyértelműen leírta, hogy tévedésből került a kábítószerrel teli, bontatlan festékes vödör átadásra. Akkor még jogszabályban nem tiltott designer drogot akartak behozni, ezért nem mutatott idegességet a vámvizsgálatkor és nem adta át a vámosok kérésére önként a festékes dobozt. A telefonján talált festékmaradvány eredetére senki nem kérdezett rá, a szakértő pedig nem azonosította egyértelműen azzal az anyaggal, amiben a drog el volt rejtve.

A szállításra használt gépjármű előző tulajdonosához, akit kábítószer birtoklásért felelősségre vontak, **I.r. vádlottnak** semmi köze nem volt, ugyanis III.r. vádlott intézte el vele, hogy - mint német állampolgárnak - a nevére kerülhessen az autó, amikor azt megvásárolták az I.r. vádlott részére az autókereskedésben.

A telefonlehallgatási anyag értékelésével sem értett egyet abban, hogy virágnyelven drogokról beszéltek volna. Az ő tekintetében alig tartalmaz információt a titkos információgyűjtés, hiszen csak kettő, az élettársával folytatott, közömbös tartalmú beszélgetés került rögzítésre, melyet a Hollandiából való hazaindulás előtt folytattak.

Az előző út alkalmával nem az „erdőben”, II.r. vádlott lakása közelében rejtette el a festékes vödröket, hanem az erdő szélén lévő fatárolóban, mivel a II.r. vádlott felesége nem tudott semmit a designer drogról, egyébként semmi különös nem volt abban, hogy **II.r. vádlott** festékes dobozokat tart otthon, mivel az építőiparban tevékenykedett. Vele egyébként a

lebukás előtti hazaindulást megelőzően nem közöltek a társai semmilyen információt arra vonatkozóan, hogy nem **II.r. vádlott**nak, hanem egy másik személynek kellene a dobozokat átadni. Csak a II.r. vádlott hazautazását követően közölte III.r. vádlott, hogy egy T. nevű embernek kell vinni a festékes vödröket. Eljárási hibaként említette azt is, hogy abban az esetben, ha az illegális kábítószer behozataláról tudott a hatóság, akkor miért engedték, hogy több országon keresztül szállítsa azt.

Sérrelmezte, hogy a bíróság azzal utasította el a védekezését, hogy azt jóval az eljárás megindulása után terjesztette elő, holott ennek magyarázatát adta. III.r. vádlott őt is sokáig hitegette azzal, hogy kideríti a festékes vödrök cseréjének okát, illetve bemutatja **J.A.** nyilatkozatát a hatóságnak, ami alkalmas **I.r. vádlott** szerepének tisztázására. E bizonyíték szolgáltatására azonban nagyon későn került sor. A megismételt eljárásban nem tudott az I.r. vádlott ennek okára rákérdezni, mert - vele ellentétben III.r. vádlott megtagadta a vallomástételt. A bíróság az I.r. vádlott felé nem intézett kérdéseket, így nem állt módjában részletesen megmagyarázni a vallomásában felfedezni vélt ellentmondásokat.

Kifogásolta, hogy a törvényszék megsértve a Btk.97.§ (2) bekezdését és 100.§ (2) bekezdését, amikor a terhére súlyosító körülményként értékelte a büntetettséget és egy hiányos, helytelen, az iratok tartalmával ellentétes tényállás alapján őt súlyos szabadságvesztés büntetésre ítélte. Büntethetőséget kizáró ok a ténybeli tévedés, de feltételezéseken egyébként sem alapulhat egy ítélet, mert nem lehet a terhére értékelni a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket.

A felmentését kérte az ellene emelt vád alól, illetőleg az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozatlanság okán.

A másodfokú bíróság **nyilvános ülésén** a Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan formában terjesztette elő. Rámutatott, hogy a védelmi fellebbezések kizárólag a bizonyítékértékelés támadják, holott annak alapja a vádlottak ténybeli beismerő vallomása, akik kizárólag azt tagadták, miszerint a kábítószerlistán szereplő anyagot hoztak be az országba. Nem foghat helyt a titkos információgyűjtés eredménye felhasználhatóságának vitatása sem, mert a beszélgetések rögzítése és bizonyítékként való értékelése törvényesen történt meg.

Megismételte **I.r. vádlott** cselekménye vonatkozásában a felhívott azon jogi érvelését, hogy a kábítószerrel ténylegesen forgalomba hozni kívánó II-III.r. vádlott kizárólag futár feladattal bízták meg társukat, melynek szükségszerű közbeékelődő mozzanata volt, hogy a beszállított anyagot egy dílernek átadja. Magatartása ezért kizárólag az országba való behozatalnak minősülhet. Vele szemben az eltérő minősítés folytán kedvezőbb az 1978. évi IV. törvény alkalmazása, mert a büntetési tétel 5-10 év, míg a hatályos anyagi jog szerint 5-15 év a különösen jelentős mennyiség miatt. Az I.r. vádlott esetében ez jóval enyhébb megítélésű bűncselekmény, de mivel 3 ízben volt büntetve, ezért - a minősítés 1978. évi IV. tv. 282.§ (1) bekezdés V. fordulat, (2) bekezdés b/ pont szerinti kábítószerrel visszaélés büntetettére történő megváltoztatása mellett - a kiszabott joghátrány helybenhagyására tett az ügyész indítványt. II.r. vádlottal szemben a belső arányosság miatt sem látott az ügyész törvényes indokot az enyhítésre. Rámutatott, hogy a II.r. vádlott ugyan büntetlen előéletű, de a középmérték 12 év 6 hónap lenne, melytől messze elmarad - a helyesen új Btk. alapján - kiszabott büntetés mértéke. Ennek további enyhítése lehetséges, mivel III.r. vádlott, akinek cselekvősége

ugyanolyan mértékű, tudomásul vette az ítéletet. Korrekciót igényel a II.r. vádlott vonatkozásában is a minősítés, aki nem felbújtó, hanem társtettese a III.r. vádlottnak. Az átiratban kifejtettek szerint indítványozta az ítélet megváltoztatását a minősítések és a bűnügyi költség tekintetében, illetőleg az egyéb rendelkezések helybenhagyását.

**I.r. vádlott védője** perbeszédében - amelyet írásban is csatolt - a felmentésre irányuló fellebbezést változatlan formában fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel részben felderítetlen, iratellenes és téves ténybeli következtetéseket is tartalmaz.

Csatlakozva a védece érvrendszeréhez példaként emelte ki a rossz következtetések sorából az I.r. vádlott telefonján talált festék alapján tett, a bűnösséget erősítő megállapítást, mivel a festék rákerülhetett a mobilra a dobozok hatósági felbontását követően is, nemcsak olyan módon, hogy az I.r. vádlott közreműködött a drog vödörben történt elrejtésében.

Iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, miszerint N., G1. és G2. tanúk a vádlotti védekezéshez igazítva indokolatlanul változtatták meg a vallomásaikat bírói szakban, ezért nem szolgálhatnak alapul a vádlotti védekezés alátámasztására. Álláspontja szerint a három tanú azért nem beszélt a designer drogok forgalmazásáról, mert sem a nyomozó hatóság, sem a bíróság nem tett fel ilyen irányú kérdést. A nyomozó hatóság tagját, **1. tanút** a törvényszéknek ki kellett volna hallgatnia arra a körülményre, hogy milyen információkat közölt az üggyel a tanúkkal, mielőtt kihallgatta őket. Kizárólag a védő kérdezett rá a tárgyaláson, hogy pontosan milyen anyagot kaptak a II.r. vádlottól, mely információt válaszaikban meg is adták. A tárgyalási szakban már büntetendő cselekmény volt a mefedron és ún. látnokzsálya birtoklása is, ezért az önvádra kötelezés tilalma folytán nem lehetett elvárni a tanúktól, hogy maguktól feltárják az igazságot.

A tényállás e körben azért felderítetlen, mert a bíróság a nyomozás során tett eltérő tartalmú tanúvallomásokat nem ismertette a tárgyaláson, így nem lett volna módja arra sem, hogy ezeket a mérlegelésébe vonja. Nem idézte meg **J.A.** tanút, aki az I.r. vádlott tudattartalmára nyilatkozhatott volna a festékes vödörök cseréje tárgyában, majd az írásbeli felhívásban sem tett fel neki a bíróság kérdéseket e fontos körülmény tisztázása végett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtés során beszerzett telefonlehallgatási anyagot nem zárta ki, azok felhasználhatóságát semmilyen formában nem vizsgálta.

A nyomozó hatóság tagjai titkos információgyűjtés keretein belül szerezték be információkat, melyek elemzése alapján **I.r. vádlottat** elszámoltatták, mely tényről vele közöltek is. A Pécsi Városi Bíróság 2010. augusztus 31. napján 12 órától 2010. november 29. napján 12 óráig terjedő időszakra állította ki az engedélyeket - többek között **II.r. vádlott** mobiltelefonjának lehallgatására. A telefon lehallgatás során keletkezett információk bizonyítási eszközként történő felhasználásáról a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság azonban csak 2011. március 7-én döntött, amelynek alapját képezte a Baranya Megyei Bíróság elnökének 2010. november 23-án kelt igazolása arról, hogy a hivatkozott telefonszámok lehallgatására bírói engedély került kiadásra. A titkos információgyűjtést végző szerv - a 2011. február 28. napjáig hatályos Be.206/A.§ (1) bekezdés b/ pontja szerinti - haladéktalan feljelentési kötelezettségét nem teljesítette, mivel a lehallgatott **II.r. vádlott** ellen a nyomozás elrendelésére nem került sor **I.r. vádlott** elszámoltatását követően, csak 2011. április 15. napjától. Feljelentést egyéb iránt egyáltalán nem tett az ügyben a nyomozást

folytató NAV Nyomozó Hivatal, még a tetten ért **I.r.** vádlottal szemben sem, ennek okán, az operatív módon beszerzett adatok nem törvényesen beszerzett bizonyítékok.

Kitért a védő arra is, hogy az **I.r.** terhelte cselekvősége teljesen elkülönül a **II-III.r.** vádlottak magatartásától, így - ha tudott volna a kábítószerrel - bűnössége akkor is csak az ügyész által megjelölt kábítószer birtoklásának büntetében állna meg a hatályos Btk.178.§ (1) bekezdés V. fordulat és (2) bekezdés c/ pont szerint. A társak azonban csak olyan információkat közöltek **I.r. vádlottal**, amik szigorúan a szállításra vonatkoztak, azt pedig - saját védelmük érdekében - elhallgatták előle, hogy pontosan milyen anyag van a csomagban, illetőleg e tárgyban megtevesztették. E körben a terhelttársak vallomásával ellentétes bizonyíték nem merült fel.

Mindezek alapján **I.r. vádlott** felmentését indítványozta a Be.6.§ (3) bekezdés b/ pontja, illetve tévedés címén a Btk.27.§ (1) bekezdésére és a Be.6.§ (3) bekezdés c/ pontjára tekintettel.

**II.r. vádlott védője** fellebbezését fenntartva kifejtette, hogy az ítélet a Be.351.§ (2) bekezdés a/, b/, c/, d/ pontjaiban írt megalapozatlansági okokban szenved. Nem felderített a tényállás, hiányos és iratellenes is, a megállapított tényekből helytelen ténybeli következtetéseket vont le a bíróság.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban igen formális bizonyítást folytatott, csak a védelem törekedett a tényállás alaposabb felderítésére.

A tényállás azon megállapítása, hogy **II.r. vádlott-társával** elhatározta, miszerint kábítószer hoznak be az országba, nem bizonyított. A terheltek mindössze azt ismerték el, hogy az általuk korábban már behozott designer drogot hoztak be az országba. **III.r. vádlott** beszerezte a kábítószer, erről viszont **II.r. vádlott** nem tudott, és arra sincs semmilyen bizonyíték, hogy ő ilyen célra biztosította a vételárat. Ebben a tekintetben szintén felderítetlen a tényállás, mert a bíróság nem járt utána, hogy **II.r. vádlott** felesége valóban eladott-e egy gépjárművet, illetve akart-e venni az átutalt pénzen egy külföldi kocsit, mint ahogyan erről beszámolt.

Iratellenes az a megállapítás, miszerint a **II.r. vádlott** közölte az **I.r. vádlottal**, hogy át kell adnia egy T. nevezetű személynek az anyagot. **II.r. vádlott** hamarabb hazajött Hollandiából, azt sem tudta, hogy **III.r. vádlott** megvásárolta a kábítószer. Arról, hogy behozták az országba, csak utólag szerzett tudomást. Azt sem sikerült bizonyítani, hogy megbeszélték volna korábban a kábítószer becsomagolásának módját.

A **II. r. vádlott védője** szintén kifogásolta **J.A.** tanú kihallgatásának elmaradását. Nem idézte meg a bíróság, így ki sem derülhetett, hogy valóban beteg-e. Egyszerűbb volt a bíróság számára, hogy írásban feltette a kérdést, miszerint a korábbi írásbeli beadványa tanúvallomásnak tekintendő-e. Az erre adott választ a törvényszék elfogadta, így a vallomást mentő bizonyítékként kellett volna értékelni, nem elvetni.

Osztotta az **I.r. vádlott védőjének** érvelését a titkos információgyűjtés anyagának törvénysértő felhasználása tárgyában. A nyomozó hatóság már a szeptember 1. napi beszélgetésből következtethetett a bűncselekmény megvalósulására, mégsem tett eleget a haladéktalan feljelentési kötelezettségének. A tettenérésig eltelt 26 nap késedelem nem fér bele a haladéktalanság követelményébe. Mivel a titkos információgyűjtés szeptember 26-án - függetlenül attól, hogy meddig szólt az engedély - **I.r. vádlott** ellenőrzésével és elfogásával

lezárult, a nyomozás elrendelésével titkos adatszerzésre kellett volna áttérni, amelynek teljesen mások az eljárási szabályai. Ez azonban nem történt meg.

Mivel nem volt a vád tárgya a vádlottak előző két hollandiai útja, nem lett volna szabad az ezekre vonatkozó beszélgetésekre hivatkozni az elsőfokú bíróságnak. Ha mégis megtette, akkor el kellett volna fogadnia, miszerint a terheltek látnokzsálya és „Kati” nevű designer drogot hoztak be az országba. Annak a hivatkozásnak pedig, hogy **II.r. vádlott** háza melletti erdőben volt elrejtve a drog, semmi ténybeli alapja nincsen. III.r. vádlott és felesége szeptember 21. napján beszéltek telefonon erről, de a kábítószer szállítására csak szeptember 26. napján került sor.

Nem tartotta a védő elfogadhatónak a törvényszék azon érvelését, hogy a védenccé és társai azért szavahihetetlenek, mert nem tettek vallomást, majd egymáshoz hasonló védekezést terjesztettek elő, mivel a hallgatás joga a terheltet megilleti, abból a bűnösség irányába nem lehet következtetést levonni.

Ha nincs bizonyíték arra, hogy II.r. vádlott elkövette a vádbeli bűncselekményt, akkor nem lehet más döntés, mint hogy védenccét a Be.331.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be.6.§ (3) bekezdés b/ pont II. fordulatára - fel kell menteni az ellene emelt vád alól. Másodlagos indítványa szerint a hosszú időmúlásra, II.r. vádlott büntetlenségére, és a fokozatosság elvére tekintettel védenccé büntetésének jelentős enyhítését kérte. Hivatkozott az EJEK gyakorlatára, miszerint a jelentős időmúlás - ez esetben 4 év - sérti az ésszerű eljárás követelményét, melyet kompenzálni kell a büntetéskiszabás során. Rámutatott, hogy a belső arányosság jelen esetben nem az elsődleges szempont, mivel III.r. vádlott, mint holland állampolgár, az ítélet tudomásulvételével arra törekedett, hogy minél hamarabb visszamehessen Hollandiába és büntetését ott tölthesse le.

A vádlottak **az utolsó szó jogán** csatlakoztak a védőik által előadottakhoz.

**I.r. vádlott** elmondta, hogy az egész bírósági eljárás alatt mindenre kiterjedő részletes beadványokat írt, ezért nem érti, hogy miért mondta azt a bíró, hogy nem adott az ellentmondásos tényekre magyarázatot.

Az ítélet belső arányosságát nézve az volt az álláspontja, hogy helytelen az ügyész időbeli hatállyal kapcsolatos álláspontja, mert a régi Btk. alkalmazása rá nézve szigorúbb következményekkel járna. A II.r. és a III.r. vádlott jóval a középérték alatt kapott büntetést, enyhébb minősítés mellett mégis többet kellene ülnie náluk  $\frac{3}{4}$  feltételes szabadságra bocsátás mellett.

**II.r. vádlott** megbánásának adott hangot, hogy „designer drogok terjesztésére” adta a fejét. Hangsúlyozta, hogy soha nem foglalkozott kábítószerrel.

Az ítélet tábla a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt - a fellebbezéssel nem érintett III.r. vádlott cselekvőségét kivéve - teljes körűen felülvizsgálta a Be.348.§ (1) bekezdés értelmében. A védelmi fellebbezéseket részben találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során - az ítélet tábla álláspontja szerint - abszolút hatályn kívül helyezést eredményező hibát nem vétett.

Relatív eljárási szabálysértést valósított meg, amikor megsértve a Be.64/A.§ (1) bekezdés a/ és c/ pont szerint fennálló soronkívüliség követelményét, a fogva lévő terheltek ellen folyó megismételt eljárásban az első tárgyalást az iratok törvényszékre való 2013. november 4. napi visszaérkezése után csak 2014. június 18. napjára, hét hónappal később tűzte ki. Az ítélet írásba foglalása során ugyancsak késedelembe esett, mert a 2014. október 8. napján kihirdetett, nem jogerős ügydöntő határozatot a Be.260.§ (4) bekezdésében írt 30, illetőleg 60 nap helyett csak 105 nappal később, azaz 2015. január 21. napján terjesztette fel másodfokú elbírálás végett.

Nem értett egyet a táblabíróság a védelem azon hivatkozásával, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hibát vétett, amikor **J.A.** tanú idézését meg sem kísérelte. Az 51. számú tárgyalási jegyzőkönyv (27. oldal) tanúsága szerint a védelem nem kifogásolta, hogy a törvényszék a Be.85.§-a alapján írásbeli tanúvallomásra hívja fel az idős, külföldi személyt, mely szabályosan történt meg. A védőknek módja lett volna kérdéseket megfogalmazni, de ezzel a lehetőséggel nem éltek. Tekintve, hogy a tanúvallomás beszerzése törvényes volt, a bíróság azt szabadon mérlegelhetette, értékelhetette a tényállás megállapítása során. A védelem más tanúbizonyítást sem ajánlott fel, így nem került szóba a nyomozás során a vádlottak baráti körébe tartozó tanúk kihallgatását végző **1. tanú** idézése sem arra nézve, hogy közölte-e a tanúkkal, milyen ügyben kell vallomást tenniük.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező határozatban foglalt előírásokat végrehajtva, a megismételt eljárás szabályait megtartva folytatta le a bizonyítást a lehetséges körben. Az I.r. vádlott védője által említett három személyt is kihallgatta és tanúként őket megillető relatív mentességi jogait tiszteletben tartva nem tett fel nekik olyan kérdést, melyre válaszolva magukat bűncselekmény elkövetésével vádolták volna. Ily módon nem is volt a tanúktól elvárható, hogy önként tárják fel a bíróság előtt, miszerint maguk is részt vettek a bűncselekmény elkövetésében, akár az azóta tiltó listára került designer drogok forgalmazása által is.

Vizsgálta az ítéletábra, hogy az ügyben folytatott titkos információgyűjtés, és az eredményének értékelése megfelel-e az eljárási törvény rendelkezéseinek.

Az eljárás megindulásának időpontjában hatályos Be.206/A.§ (1), (2) bekezdése értelmében a titkos információk felhasználhatóságával kapcsolatos törvényi feltételek megléte nem kétséges az ügyben.

A Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiumának BK.74. számú állásfoglalása részletezi azokat a szempontokat, amelyeket az eljáró bíróságnak a törvényben foglalt „haladéktalanul” kitétel megvalósulása körében figyelembe kell vennie (Be.206/A.§ (1) bekezdésének b/ pont). Rögzíti, hogy a titkos információgyűjtés eredményének büntetőeljárásban történő felhasználást illetően annak a feltételnek a teljesülése, hogy „a büntetőeljárásban felhasználni kívánt információ megszerzését követően a titkos információgyűjtést végző szerv feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett”, a rendelkezésre álló adatok gondos mérlegelésével kell megállapítani. A haladéktalanság az adott kérdésekben nem azonosítható az „azonnal” fogalommal, tehát azzal az időponttal, amikor a titkos információgyűjtést végrehajtó szerv az információkat tartalmazó adatokat az információgyűjtést végző szerv rendelkezésére bocsátotta.



Az ügyben a Pécsi Városi Bíróság 2010. augusztus 31. napján 12 órától 2010. november 29. napján 12 óráig terjedő időszakra engedélyezte **II.r. vádlott** az adott ügy szempontjából releváns mobiltelefonjának - más mobiltelefonok melletti - lehallgatását. Egyrészt, kétségtelen tény, hogy már a lehallgatás korai szakaszában is voltak a kábítószer behozatalának tervezésére utaló tartalmú beszélgetések, azonban ezzel még a jogellenes magatartás nem valósult meg. Másrészt a lehallgatást végző szerv a NAV Dél-dunántúli Regionális Bűnügyi Igazgatóságán volt folyamatban olyan ügy, melynek részletei nem váltak ismertté, tekintve, hogy a nyomozási bíró engedélyében szereplő valamennyi személy tekintetében nem került feloldásra a titkosítás. (A nyomozási bíró végzését pótolta a titokgazda - Baranya megyei Bíróság elnökének - 2010. november 23. napján kiállított igazolása.)

A NAV Nyugat-dunántúli Regionális Bűnügyi Igazgatósága által felderített ügyben a nyomozás elrendelésére nem a lehallgatott **II.r. vádlottal** szemben került sor, hanem I.r. vádlottal szemben amikor 2010. szeptember 26. napján, a vámvizsgálat során I.r. vádlott által vezetett gépjárműben a kábítószeret feltalálták. Ekkor azonban nem járt le még a másik ügyben engedélyezett titkos információgyűjtés elrendelésének időtartama. Jelen büntetőeljárás megindulásához nem volt szükség külön feljelentés megtételére, mivel tettenérés történt. A halaszthatatlan nyomozati cselekmény fogatosítását követő napon, 2010. szeptember 27. napján a **I.r. vádlott** elleni nyomozás elrendelésére haladéktalanul sor került. Ezt követően a nyomozóhatóság lekérdezte az I.r. vádlottól lefoglalt mobiltelefonok híváslistáját, adattartalmát, ellenőrizte a telefonszámok tulajdonosait, egyéb nyomozati cselekményeket végzett, melyek elvezettek **II.r. vádlott** és III.r. vádlott személyéhez. Ekkor derült ki, hogy **II.r. vádlottat** más cselekménnyel összefüggésben lehallgatták, és a jelen ügyben feltárt bűnkapcsolat alapján a törvényi feltételek is megteremtődtek, hogy a más módon nem pótolható bizonyíték; a titkos információgyűjtés anyagának titkosítás alóli feloldását indítványozzák. A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság 2011. március 7. napján kelt végzése alapján felhasználhatóvá vált a lehallgatási anyag és - a folyamatban lévő nyomozásban - ennek alapján gyanúsították meg 2010. április 15. napján **II.r. vádlottat** és III.r. vádlottat a kábítószerrel visszaélés bűncselekményével, akikkel szemben így már nem volt szükség újabb feljelentés megtételére. A lehallgatott beszélgetéseik pedig kizárólag **I.r. vádlott** tettenérésének időpontjáig, vagyis a nyílt eljárás megindulásáig kerültek a bizonyítási anyagba.

A nyomozati iratokban rendelkezésre áll az előterjesztés, amelyben az ügyész a nyomozási bírótól a bizonyítékok között lévő lehallgatási anyag felhasználhatóságának engedélyezését kérte, mely engedélyezés meg is történt. Csak ennek figyelembe vételével lehetett a titkosítást törölni. A nyomozási bíró az engedélyezés körében - valamennyi adat birtokában - meggyőződhetett arról, hogy minden tekintetben törvényes volt-e a lehallgatás. Ebből következik, hogy a nyomozás során, a nyílt eljárásban, a nyomozási bíró engedélyére tekintettel törvényesen tárhatta - a nyomozó hatóság, majd - a perbíróság a terheltek elébe a telefonbeszélgetések tartalmát. Amennyiben a nyomozási bíró nem találta volna a szabályoknak megfelelőnek a titkos információgyűjtés módját, nem engedélyezi a bizonyítékként való felhasználást, és sem a nyomozó hatóság, sem az ügyész nem emelhette volna be a vádat alátámasztó bizonyítási anyagba a lehallgatási jegyzőkönyveket.

Az ítélet tábla arra a meggyőződésre jutott, hogy egyébként a lehallgatási anyag nélkül is megalapozott tényállást lehetett volna megállapítani az ügyben az egyéb rendelkezésre álló adatok alapján. Elsődleges bizonyítási eszköz a terheltek bírói szakban tett egybecsengő, részletes tényfeltáró vallomása, melyben kizárólag azt tagadták, hogy kábítószer volt, amit behoztak az országba. Mindhárman előadták azonban, hogy 2010. augusztus hónaptól a lebukásig három alkalommal utazott **I.r. vádlott** és II. rendű vádlott Hollandiába, ahol III. r. vádlottól olyan anyagokat vettek át, melyet jó áron értékesíteni tudott II. r. vádlott az ismeretségi körben, aki a szer megvásárlásához előre összegyűjtötte a pénzt is és átutalta III. r. vádlottnak.

A törvényszék e terhelti vallomásokat vetette össze a szemle és lefoglalás adataival, a telefonos híváslisták, informatikai tartalmak anyagával, a toxikológiai és vegyész-szakvéleményekkel, okirati bizonyítékokkal és nem utolsósorban a tanúvallomásokkal.

A bizonyítékértékelés központi kérdése csupán az volt, hogy tudták-e az I-II. r. vádlottak, miszerint a harmadik utazás alkalmával hazahozott festékes vödörkben kábítószer van. E körben az Interpol által szolgáltatott adatok alapján megállapítható volt, hogy III. r. vádlott kapcsolatban állt olyan személyekkel Hollandiában és Németországban egyaránt, akik kábítószer-forgalmazással foglalkoznak. **J.A.** írásbeli tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy a III. r. vádlott rendszeres kapcsolatban állt azzal a R. nevű kábítószer fogyasztó és forgalmazó személlyel, aki megrendelése szerint a drogot tartalmazó festékes vödört előkészítette **I.r. vádlott** részére. A II-III. r. vádlottak a németországi, kábítószerrel visszaélés miatt elítélt személytől vásároltak egy német rendszámú kocsit **I.r. vádlott** számára, melyet a harmadik útra másik rendszámmal láttak el.

A szemle adatai szerint a kábítószert festékes vödörbe rejtve találták meg, mely megtevesztő csomagolást nem indokolta volna, ha a vádlottak valóban designer drogot akartak volna behozni. A vámnnyomozók vallomása szerint az I. r. vádlott elszámoltatásakor téves információkat adott, illetve nem tett említést az akkor még nem tiltott szerek behozataláról. A terhelti vallomások szerint éppen a fuvaros szerepkörre szerződött **I.r. vádlott** volt az, aki a második utazás alkalmával a speciális csomagolást forszírozta, nyilván a lebukástól való félelmében. Legális áru szállításához arra a konspiratív módra sem lett volna szükség, hogy odafelé az I-II. r. vádlott együtt utazik, de haza külön-külön jönnek. A vegyész-szakértői vizsgálat kimutatta, hogy **I.r. vádlott** elfogáskor viselt ruházatán kokainnyomok voltak, amire aligha lehet más magyarázat, mint, hogy kapcsolatba került a kábítószerrel. Lefoglalásra kerültek tőle - a nagyobb kiserelésű amfetaminsomagok mellett - kisebb méretű simítózáras nejlonzacskók is, melyek marihuánát tartalmaztak, illetve hasis tartalmú anyagmaradvánnyal voltak szennyezettek (nyomozati irat 769-773. oldal).

II. r. vádlott a III. r. vádlottnak a pénz átutalását azzal indokolta, hogy autót akart venni a felesége által eladott gépjármű árából. Erre azonban okiratot, adásvételi szerződést nem csatolt, az utalás időpontja és összege pedig párhuzamba vonható a lefoglalt kábítószer feketepiaci árával és megvásárlásának időpontjával. N., G1. és G2. tanúk elmondták, hogy **I.r. vádlottat** és II. r. vádlottat is ismerték, az utóbbi ismerősük ajánlott fel nekik „látnokzsályát” eladásra. Mivel ezek a személyek tarthattak a felelősségre vonástól, érthető, hogy nem merték elmondani, ha másféle anyagot kaptak a II. r. vádlottól.

A felsorolt bizonyítékokból kitűnik, hogy a lehallgatási anyag csak az események sorrendjének, illetve a terheltek szerepének, feladat megosztásának megállapításához

szolgált további adalékul, mintegy megerősítve az egyéb tények által megalapozott következtetést, miszerint a terheltek kábítószer forgalmazásra vállalkoztak.

A fent írtakból kitűnik, hogy a védelmi fellebbezések érvelése elsősorban bizonyítékok értékelését támadta. Az elsőfokú bíróság azonban logikus és teljes körű mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú döntésnek is alapjául szolgált. Azonos bizonyítási anyag mellett a fellebbezési eljárásban a törvényesen elvégzett mérlegelési tevékenység alappal nem támadható.

A megalapozott tényállás csupán a történeti részében szorul helyesbítésre az ügyészi átiratban indítványozottak szerint, melyet az iratok tartalma alapján a másodfokú bíróság a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

Az ítélet 6. oldal 1. bekezdése akként helyes, hogy az I.r. vádlottól lefoglalt különféle kábítószeresek tiszta hatóanyagtartalma a következő:

- az amfetaminbázis a jelentős mennyiség alsó határának 4183,1 %-a,
- a delta-9-THC a jelentős mennyiség alsó határának 1,5475 %-a,
- az MDMA a jelentős mennyiség alsó határának 6 %-a.

A kábítószeresek együttes hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határának 4190,6475 %-a, azaz több mint negyvenszerese (nyomozati irat 765. oldal).

Az így **pontosított tényállás** minden tekintetben **megalapozott**, így az ítélet tábla erre alapította a határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

A törvényszék a megalapozott tényállás nyomán okszerű következtetést vont le a tényállásban ismertetett cselekmények tekintetében **I.r.** és **II.r.** vádlott bűnösségére, és helyes azok - az általa alkalmazott, elbíráláskor hatályos Btk. szerinti - különös részi minősítése is. **I.r. vádlott** vonatkozásában helyesen ismerte fel, hogy a kábítószer pusztán behozatalához képest többletmagatartás és tudattartalom állapítható meg. **II.r.** vádlott esetében is helytálló az a meghatározása, miszerint a magatartása a forgalomba hozatal körébe illeszkedik. Tévedett azonban az elkövetői alakzat meghatározásában, amikor az **I.r.** vádlott cselekvőségét tettesi, **II.r.** vádlottét pedig felbujtói minőségben elkövetettként értékelte.

Az irányadó tényállás szerint **II.r.** és **III.r.** vádlottak 2012. augusztus hónapjától kezdődően, közös elhatározás alapján, forgalomba hozatal céljából, kereskedelmi mennyiségű kábítószerrel szereztek be, megszervezték a szállítását, és meg volt már az a személy is, akinek a kábítószerrel átadták volna Magyarországon.

A két korábbi alkalom nem képezte vád tárgyát, de a módszer és az utak lebonyolítása mindig hasonló volt. **III.r.** vádlott a holland díltől megrendelte, átvette, kifizette, a lakásán tárolta, majd átadta **I.r.** vádlottnak a festékes dobozba rejtett kábítószerrel, míg **II.r.** vádlott a megrendelőktől a vételár beszédésével az anyagi fedezetet teremtette elő, illetve utalta át **III.r.** vádlott számlájára, és minden esetben elkísérte az **I.r.** vádlottat Hollandiába.

**II.r.** vádlott volt az, aki a lebukási kockázat csökkentése érdekében bevonta a cselekmény sorozatba **I.r.** vádlottat, mint sofőrt, akinek a feladata a drog Hollandiában való átvétele és fedő csomagolásba rejtett módon való hazaszállítása volt, alkalmanként 80.000 forint

ellenében. Az utolsó út alkalmával a „T.” nevű megrendelő részére kellett volna a kábítószer átadnia. **I.r. vádlott** ugyan nem vett részt a kábítószer értékesítésében, annak részleteire vonatkozó információkat sem osztották meg vele társai, de pontosan tisztában volt azzal, miszerint a III.r. vádlott által beszerzett drogot II.r. vádlott magyar megrendelőknek adja tovább anyagi haszon reményében, melyből ő maga is részesült "fuvardíj" formájában a sikeres hazaérkezéseket követően.

A kábítószer forgalomba hozatala, ugyan úgy, mint a kereskedelem több részcsелеkményből áll. Ezek a magatartások - jelen ügyben - a kábítószer megszerzése, csomagolása, vevők felkutatása, a szállító eszköz, pénzfedezet biztosítása, illetve futár beszerzése, kísérése, a drog behozatala, majd a dílernek való átadása, vagyis a tényleges értékesítés. Ezeket a feladatokat osztották meg akarategységben egymás között a vádlottak, így mindegyikük ténylegesen tényállásszerű magatartást fejtett ki.

Ekként az I.r. vádlott a forgalmazói típusú magatartásnak nem részese, hanem II. és III. rendű vádlottal együtt társtettese (1/2007. BJE III. pontja).

Az időbeli hatály vizsgálata körében a törvényszék helyesen ismerte fel, hogy a 2012. évi C. tv. (új Btk.) jelent kedvezőbb elbírálási lehetőséget valamennyi terhelt esetében. A 2013. július 1. napjával hatályba lépett anyagi jogi kódex különös részi szabályai nem enyhébbek, a kábítószer kereskedelem körébe tartozó cselekmények büntetési tétele is megegyezik. Az ún. „középmértékes szabály” már az elkövetéskor hatályban volt Btk-ban is szerepelt. A szabadságvesztésre ítélt vádlottak tekintetében azért indokolt az áttérés, mert a 2012. évi C. tv. 2.§ (1)-(2) bekezdése szerinti az elbírálás fogalmába tartozó feltételes szabadságra bocsátás szabályai kedvezőbbek (4/2013.számú BK vélemény).

Az ítélet tábla tehát megállapította, hogy **I.r.** és **II.r. vádlottak** a - helyesen - a hatályos Btk.176.§ (1) bekezdés III. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés alapján minősülő és büntetendő, forgalomba hozatallal, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer kereskedelem büntetnének a Btk.10.§ (1) bekezdése szerinti kísérletét valósították meg, mint a Btk.13.§ (3) bekezdésben írt társtettesek.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a terheltek javára, illetőleg terhére az enyhítő és súlyosító körülményeket. Az időmúlás immár jelentős; több mint négy év, de további súlyosító tényező az I-II.r. vádlott esetében a társas elkövetés.

Az 5-20 évig terjedő büntetési tétellel vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett cselekmény esetében - figyelemmel a kiemelt tárgyi súlyra és társadalomra veszélyességre - nem kérdéses, hogy a Btk.79. §-ában megfogalmazott büntetési célok csak hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása mellett valósulhatnak meg.

A belső arányosság elvét szem előtt tartva azt kellett megállapítani, hogy a jogerősen 8 év fegyházbüntetésre ítélt III.r. vádlott cselekvősege a legmeghatározóbb a feltételek biztosítása terén, illetve az előélete a legkedvezőtlenebb. **I.r. vádlott** csak a behozatal részcsелеkményét valósította meg, de többször volt büntetve, míg a büntetlen előéletű II.r. vádlott megint nagyobb részt vállalt a kábítószer beszerzésében és az értékesítés is az ő reszortja volt. Így kettejük vonatkozásában azonos büntetési mértékben volt indokolt gondolkodni. A

bűncselekmény jellegére figyelemmel a Btk.61.§ (1) bekezdés és 62.§ (1) bekezdés szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazásának feltételei ugyancsak fennálltak.

A büntetés kiszabása körében a védelem megalapozottan utalt az Európai Emberi Jogi Bíróság határozatára, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezménye szövegezésére, - annak is a 6. cikkére - a tisztességes és ésszerű időn belül való eljárás követelményeire. Jelen eljárásban azt kell megállapítani, hogy ez a követelmény sérelmet szenvedett, hiszen nem a terheltek magatartása vezetett az eljárás elhúzódásához, hanem az eljárás megismétlésének szükségessége, illetőleg az elsőfokú bíróság kitűzési és írásbafoglalási késedelme.

A másodfokú bíróságnak ezért - figyelemmel a nemzetközi jog és a Legfelsőbb Bíróság, majd a Kúria gyakorlatára - ezt az időmúlást mindenképpen értékelnie kellett. Ezért a törvényi minimum közelében szabta ki a büntetéseket, és I.r., valamint II.r. vádlott büntetését egyaránt 7 év, a Btk.37.§ (3) bekezdés a/ pont ad/ alpont II. fordulat szerint fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra enyhítette.

A Btk.38.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés a/ pontja alapján **I.r.** és II.r. vádlottak a fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésből feltételes szabadságra legkorábban a büntetésük kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatóak.

Az ítélet megállapította, hogy a törvényszék tévesen állapította meg a terheltek által külön-külön, illetőleg egyetemlegesen viselendő bünygyi költséget. A költségjegyzék 3./ tétele alatt bejegyzett 47.625 Ft toxikológiai szakértői díj valójában **I.r. vádlott** vizsgálatával merült fel, melyet az elsőfokú bíróság az egyetemlegesség körébe sorolt. A 12./ tétel alatti 60.000 forint informatikai szakértői díj **I.r.** és II.r. vádlott telefonjainak, illetve számítógépének vizsgálatával keletkezett, tehát III.r. vádlottat nem terheli. Ugyanakkor a 16./ tétel alatt feljegyzett 1.985 Ft a III.r. vádlott által csatolt orvosi igazolás fordításához kapcsolódik. Mivel III.r. vádlottra a jogerő beállt, a másodfokú bíróságnak nem állt módjában rá nézve rendelkezést hozni, így a bünygyi költségre vonatkozó döntést hatályon kívül kellett helyezni és az elsőfokú bíróságot a Be.578.§ (1) bekezdésében meghatározott különleges eljárás lefolytatására kellett utasítani.

A bűnjelekről szóló rendelkezést a táblabíróság akként pontosította, hogy az 5., 7., 8., 11., 12., 14., 20., 21. és 24. tételszám alatt kezelt bűnjelek a Mosonmagyaróvári Városi Bíróságon Bnyk.29/2012. szám alatt kerültek bevételezésre.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a másodfokú bíróság nem érintette. Észlelte a táblabíróság, hogy II.r. vádlott születési dátuma nem pontosan szerepel az elsőfokú ítéletben ezért az adatokat az érvényes személyi okmányok alapján helyesbítette.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a Be.372.§ (1) bekezdés alapján Győri Törvényszék B.348/2013/72. számú ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben azt **I.r.** és II.r. vádlott tekintetében - helyes indokainál fogva - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság beszámította a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetés a jogerős elbírálásig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Győr, 2015. április 9. napján

Dr. Zólyomi Csilla sk.  
a tanács elnöke

. Vajda Edit sk.  
a tanács tagja, előadó

. Csák Csilla sk.  
a tanács tagja

**Záradék:**

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2014. október 8. napján kelt B.348/2013/72. számú ítéletének meg nem változtatott része **I.r.** és **II.r.** vádlott vonatkozásában 2015. április 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. április 9. napján

. Zólyomi Csilla sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: